

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. K., nar. X**
státní příslušnost X

zastoupen: **Mgr. Tomášem Císařem**, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, č. ev. ČAK 15 262

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. října 2024, č. j. CPR-37197-3/ČJ-2024-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 28. 5. 2024, č.j. KRPA-192617-29/ČJ-2021-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanovenou v trvání jednoho roku, tak, že část výroku ve znění „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, se stanovuje na 1 rok.“ se mění a nově zní „... a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanovuje na 9 měsíců.“ Ve zbylé části bylo žalobou napadeným rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když důkladně zjistily skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rovněž nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, tj. v tomto případě žalobce, čímž došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřiměřené, pokud jde o jím uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla podle žalobce vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce přitom poukázal na skutečnost, že se jednalo do značné míry o nevědomé jednání jinak zcela bezúhonného a společensky nikterak závadového mladého cizince, na základě kterého se tento do neoprávněného pobytu dostal. Nikdy neměl v úmyslu porušovat právní předpisy ČR. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je podle žalobce uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem. Podle žalobce mu měl správní orgán umožnit dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého života. Žalovaný se podle žalobce nijak nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Stejně tak se podle žalobce správní orgán při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí nikterak nevypořádal s otázkou jeho rodinného života, kdy tento má pouze matku a babičku (a ony pouze jeho), které obě pobývají v České republice, kdy navíc jejich domovská země je ničena Ruskem. Žalobce sice uvítal drobnou korekci délky vyhoštění, nicméně stále měl za to, že nebyly řádně posouzeny shora uvedené skutečnosti.
5. Žalobce také žalovanému vytkl formalistické rozhodování a nezohlednění specifik celého případu, kdy jeho hodnocení nijak nepokrývá konkrétní rodinnou situaci žalobce. Namítal,

že napadené rozhodnutí nereflektuje polehčující okolnosti, excesivnost jednání, jeho bezúhonnost a společenskou nezávadovost a spolupráci se správním orgánem. Správní orgán tyto skutečnosti podle žalobce nezohledňuje ani v úvaze o délce vyhoštění. Tím podle žalobce zatížil své rozhodnutí v mnoha ohledech nepřezkoumatelností.

6. Žalobce má napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť staví přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění pouze na zjištění, že žalobce má v zemi původu zázemí a má se tak kam vrátit, což nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění.
7. Žalobce rovněž poukázal na to, že správní orgán nezohlednil ojedinělost protiprávního jednání žalobce, skutečnost, že je jediným synem své matky pobytem v České republice a že pochází z válkou zasažené země.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se k celé věci vyjádřil a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrzeno.
9. Žalovaný měl za to, že se dostatečně zabýval namítanou délkou uloženého opatření, když tuto dobu zkrátil na devět měsíců, čímž přísnost přijatého opatření zmírnil na minimum. Žalovaný, jsa přesvědčen o tom, že za daných okolností nebylo možné od uložení správního vyhoštění upustit, nedospěl k závěru, v důsledku správního vyhoštění žalobce dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
10. Podle žalovaného bylo povinností žalobce dodržovat platná pobytová pravidla, protože nelze považovat bez dalšího za nepřiměřené, pokud mu napadené rozhodnutí způsobí komplikace v dalším pobytu, jestliže žalobce pobytová pravidla porušoval a naplnil tím skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění.
11. Žalobce dále podle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti svědčící nepřiměřenému zásahu, když matka žalobce žijící na území České republiky je zcela soběstačná a pracující osoba, totéž platí o žalobci, tudíž není pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce ani jeho matky.
12. K žalobcem namítané variantě umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky žalovaný uvedl, že zákon policii ukládá povinnost za neoprávněný pobyt bez víza uložit správní vyhoštění. Jestliže pak v případě žalobce neshledal nepřiměřenost, nenastaly tak podmínky pro aplikaci ust. § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
13. Žalovaný rovněž konstatoval, že pro uložení správního vyhoštění není rozhodné to, zda se žalobce dopustil předmětného jednání vědomě či nikoli. Podstatné je to, že pobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění, a proto je stanovená doba 9 měsíců zcela adekvátní a žalovaný ji nepovažuje za nepřiměřenou.
14. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že je podle jeho názoru napadené rozhodnutí v souladu se zákonem a že ve svém postupu a ve svých závěrech neshledal pochybení.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.

16. Žalobce byl dne 26. 7. 2021 na pracovišti OAMP v Praze 4, Cigánkova 2, kontrolován policejní hlídkou správního orgánu prvního stupně, kdy k prokázání svojí totožnosti předložil cestovní doklad bez biometrických údajů, ve kterém bylo vyznačené poslední vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 11. 9. 2019 z polského hraničního přechodu Korczowa. Žádné oprávnění žalobce k pobytu na území České republiky v cestovním dokladu vyznačeno nebylo. Tím vzniklo podezření, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně, pročez byl podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn.
17. Z kopie cestovního dokladu žalobce č. X vydaného X se podává, že poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo žalobci vyznačeno dne 11. 9. 2019 na polském hraničním přechodu Korczowa a že naproti tomu nebylo v dokladu vyznačeno žádné následné výstupní razítko. V cestovním dokladu bylo dále vylepeno postupně 5 víz vydaných Českou republikou, z nichž poslední z nich bylo platné do 27. 12. 2018.
18. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 11. 2020, č.j. MV-140323-4/SO-2020, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 3. 8. 2020, č.j. OAM-36219-4/ZM-2020, kterým bylo zastaveno správní řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
19. Dne 26. července 2021 proto správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to výslovně z důvodu podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka řízení sepsaného téhož dne bez přítomnosti tlumočníka s ohledem na znalost českého jazyka uvedl, že naposledy na území schengenského prostoru, konkrétně přes hraniční přechod Korczowa v Polsku, přicestoval dne 11. 9. 2019 na základě zaměstnanecké karty. Bydlí v X v nájemním bytě se svojí matkou. Přicestoval za práci u spol. X, kde pracuje dosud na základě platné pracovní smlouvy. Žádal o prodloužení zaměstnanecké karty, která měla platnost do 30. 6. 2020, což vyřizoval prostředník, který na něco nejspíš zapomněla, a proto bylo řízení zastaveno. V České republice má matku a přítelkyni, která je státním příslušníkem České republiky a se kterou sdílí společnou domácnost. Je svobodný a bezdětný. Je zdravý a s ničím se neléčí. Žije z peněz vydělaných v zaměstnání s výdělkem 25 000,- Kč měsíčně. Na X má babičku žijící na adrese jeho trvalého pobytu na X, kam by se mohl vrátit. V zemi původu byl naposledy v roce 2019. Nic mu tam nehrozí a jeho to pro něj bezpečná země.
20. Dne 29. února 2024 žalobce v rámci dalšího výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení ze přítomnosti zástupce uvedl, že začátkem léta 2023 ukončil vztah s přítelkyní a současně době je svobodný a bez vztahu.
21. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022, č.j. MV-93965-1/OAM-2022, se podává, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné.
22. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím o odvolání žalobce rozhodl, jak je uvedeno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
24. Soud v dané věci vyšel z následujících právních předpisů.
25. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn“.
26. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
27. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
28. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí“.
29. Soud má v první řadě za prokázané, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším (s ohledem na pochybnosti soudu o tom, zda cestovní doklad žalobce je biometrický) ode dne 4. 2. 2021 po skončení oprávnění k pobytu v rámci bezvízového styku po pravomocném zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Ke dni zahájení správního řízení tak žalobce pobýval vědomě na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu v rozporu se zákonem celkem více než 5 měsíců. Tuto skutečnost ostatně žalobce v podstatě ani nepopíral.
30. Soud nemůže dát žalobci za pravdu v tom, že by se správní orgán I. stupně či žalovaný dopustily vůči němu nepřiměřeného postupu. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu

veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z protokolu o výsledku žalobce coby účastníka správního řízení, byly mu položeny dotazy týkající se právě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Žalobce uvedl, že v České republice nemá žádné politické, kulturní ani společenské vazby. Stýkal se pouze s krajany. Původně žalobcem uváděný vztah s přítelkyní české státní příslušnosti byl před vydáním rozhodnutí nalézacího správního orgánu ukončen s tím, že žalobce bydlí již „jen“ s matkou a babičkou. Správní orgány vyšly z toho, že žalobce je samostatný dospělý člověk, který se o sebe dokáže postarat. Již před příjezdem do České republiky žil většinu života na X a z velké části i v době, kdy jeho matka žila v České republice, pročez případné dočasné odloučení žalobce od matky nemůže představovat nepřekonatelný problém.

31. Zákon jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění podle § 119 zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Soud jistě souhlasí s tím, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. V daném případě však správní orgány uzavřely správně, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do rodinného ani soukromého života žalobce, pročez jim nezbylo než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.
32. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: *„Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“*
33. Není také pravdou, že by správní orgány přiměřenost správního vyhoštění žalobce stavěly jen tom, že má v zemi původu zázemí a má se kam vrátit. Naopak se zabývaly úrovní začlenění žalobce do české společnosti, neexistencí společenských, kulturních a ekonomických vazeb na území České republiky, závažností jednání žalobce apod. (srov.

kupř. str. 3 – 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nebo str. 6 - 7 napadeného rozhodnutí).

34. Námitce žalobce spočívající v nedostatečném odůvodnění stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, rovněž nelze přitakat. Správní orgán prvního stupně odůvodnil na straně 5 svého rozhodnutí, proč stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, právě v trvání jednoho roku, kterou žalovaný s ohledem na dobu trvání správního řízení ještě snížil na konečných 9 měsíců, což odůvodnil zejména na str. 6 napadeného rozhodnutí. V podrobnostech soud na tyto části odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu a rozhodnutí žalovaného odkazuje. Pokud jde o tvrzení žalobce, že správní orgány nezohlednily jím uvedené polehčující okolnosti, má soud za to, že jde o tvrzení nesprávné, neboť stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v trvání 9 měsíců se nachází při spodní hranici zákonného rozpětí (0 – 5 let) a přinejmenším implicitně jsou v takto relativně mírné výměře zohledněny i žalobcem zmíněné okolnosti, když na druhou stranu nelze přijmout bagatelizaci jednání žalobce z jeho žalobních námitek vyznívající. Je třeba mít stále na paměti, že se v případě žalobce jednalo o neoprávněný pobyt v délce téměř půl roku (přinejmenším), což není doba nijak krátká či snad do konce zanedbatelná. Případná nevědomost žalobce obecně v těchto případech nemá, jak správně uvedl žalovaný, žádný relevantní význam ve vztahu k odpovědnosti žalobce za neoprávněný pobyt. V případě žalobce je navíc takový argument na pováženou, když tento měl vědět, kdy mu končí platnost zaměstnanecké karty a tím spíše měl dbát na to, aby splnil všechny zákonné (hmotné i procesní) podmínky pro její prodloužení.
35. Co se týče námitek, že napadené rozhodnutí nepokrývá konkrétní rodinnou situaci žalobce, má soud za to, že rodinnou situaci žalobce se správní orgány zabývaly v míře konkrétnosti a komplexnosti, která odpovídá rozsahu, v jakém ji popsal žalobce, který v rámci svých výsledků v podstatě uvedl tolik, že bydlí s matkou v jí pronajatém bytě (později i s babičkou) s tím, že žádné jiné konkrétnější či specifické okolnosti soužití rodiny neuváděl, a to ani v samotné žalobě, kdy okolnost, že je žalobce jediným synem své matky, není bez dalšího pro souzenou relevantní.
36. Skutečnost, že X byla vojensky napadena Ruskou federací, pak byla zohledněna vedlejším výrokem rozhodnutí nalézacího správního orgánu, podle kterého není vycestování žalobce možné ve smyslu ust. § 120a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, protože není do odpadnutí překážky ve vycestování správní vyhoštění žalobce vykonatelné. Žalobce tak fakticky není nucen do země původu po dobu trvání nebezpečí z důvodu probíhajícího vojenského konfliktu vycestovat.
37. Soud má tedy za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně v rozsahu odpovídajícím rozsahu a povaze odvolacích námitek žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spojení s ust. § 174a zákona.
38. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

39. Tam, kde žalobce dále vytýkal porušení § 2 odst. 3, 4 § 3, § 50 odst. 3 správního řádu, nutno konstatovat a souhlasit současně se žalovaným, že šlo ponejvíce o výtky v toliko obecné rovině a soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení. Co se týče okolností ve prospěch žalobce, tak i tyto správní orgány zjišťovaly, jak uvedeno shora, zabývaly se jimi a rovněž k nim přihlédly.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. listopadu 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce